

A NEW YORK TIMES BESTSELLERÍRÓNŐJE

LISA
KLEYPAS

Friday Harbor #1

*Karácsonyeste
Friday
Harborben*

GABO

Egy

Mark Nolan a húga haláláig egy beleváló, egyedülálló nagybácsi laza kedélyességével kezelte Hollyt, az unokahúgát. Legfeljebb családi összejövetelek alkalmával találkoztak, de persze mindig vett neki valamit karácsonyra és a születésnapjára. Általában egy köszöntő képeslapot. Nagyjából ennyi köze volt a kislányhoz, és be is érte ennyivel.

Azonban minden megváltozott azon az esős áprilisi estén Seattle-ben, amikor Victoria autóbalesetet szenvedett az I-5-ösön, melyben életét vesztette. Minthogy a húga sosem említette, hogy lenne végrendelete, és a Hollyra vonatkozó terveit sem osztotta meg, Marknak fogalma sem volt, mi lesz Victoria hatéves, teljesen árván maradt gyermekével. Victoria még a legközelebbi barátainak sem árulta el, hogy ki a kislány apja. Mark szinte teljesen biztosra vette, hogy magának a férfinak sem szólt Holly létezéséről.

Seattle-be költözését követően Victoria elég bohém körökben mozgott, a társaságát főleg kreatív fazonok meg zenészek alkották. Ennek megfelelően volt egy sor rövid életű kapcsolata, melyek pontosan azt a felszabadult életérzést adták meg neki, amire annyira vágyott. Egy idő után azonban kénytelen volt belátni, hogy az önmegvalósításhoz nem árt, ha van rendszeres, havi fizetése. Jelentkezett egy szoftvercég hirdetésére, és meg is kapta a tisztességes pénzzel és remek juttatásokkal járó állást a HR-osztályon. Sajnos, körülbelül ezzel egy időben döbbsent rá arra, hogy terhes.

– Mindenkinék jobb, ha nem vonom be – felelte Marknak, amikor a bátyja rákérdezett, hogy ki az apa.

– De ehhez segítségre lesz szükséged – csóválta a fejét Mark. – A pasasnak legalább az anyagi kötelezettségekből ki kellene vennie a részét. Gyereket nevelni nem olcsó mulatság.

– Egyedül is elboldogulok.

– Vick... senkinek sem kívánám, hogy egy szál maga neveljen fel egy gyereket.

– Téged minden elborzaszt, aminek gyerekneveléshez van köze – vágta rá a húga. – Ami a háttérünket ismerve cseppet sem meglepő. De én akarom ezt a babát. És jó anyja leszek.

Így is történt. Victoria felelősségteljes szülővé vált, aki végtelen kedvességgel, türelmesen bánt egyetlen gyermekével, és úgy óvta, hogy közben nem féltette túl. Isten tudja, honnan vette ezeket a képességeket – ösztönösen érezhetett rá a dologra, mert annyi szent, hogy nem a saját szüleiktől tanulta.

Marknak nem volt kétsége afelől, hogy benne nincs meg ugyanez az ösztön. Épp ezért érezte úgy, hogy egyik megrázkódtatás a másikat követi, amikor nemcsak azt tudta meg, hogy elvesztette egy testvérét, de azt is, hogy nyert egy gyermeket.

Fel sem merült benne, hogy őt nevezhetik meg Holly gyámjaként. Az élet legtöbb terén tisztában volt a saját képességeivel, és elég jól el tudta képzelni, mit tenne számára ismeretlen helyzetekben, de ez... hogy egy gyerekről gondoskodjon... ez azért túl sok volt neki.

Még ha Holly fiú lett volna, akkor talán lát egy halvány reménysugarat. A fiúkat elég könnyű kiismerni. A női nem azonban abszolút rejtély volt számára. Már rég beletörődött, hogy a nők komplikáltak. Állandóan ilyenekkel jöttek: „ha nem tudod magadtól, én ugyan nem fogom megmondani neked”. Sosem rendeltek maguknak desszertet, és ha megkérdezték, hogy mit vegyenek fel, akkor egész biztosan nem azt

a holmit választották, amire az ember rábökött. Mark sosem állította volna, hogy érti a nőket, ennek ellenére rajongott értük. Imádta a megfoghatatlanságukat, a meglepetést, amivel állandóan szolgáltak, nehezen érthető, folyton változó hangulataikat.

De hogy *fel is neveljen* egyet... Úristen, dehogy! Túl nagy volt a tét. Képtelen lett volna elég jó példát mutatni. És hogy egy lányt kelljen átkalauzolnia egy bonyolult, csalóka társadalmi légkörben, amely ezer csapdát rejt... Ő erre nem volt felkészülve.

Mark és testvérei olyan szülők mellett nőttek fel, akik számára a házasság állandó súrlódást jelentett, melynek a gyerekeik váltak az áldozatává. Ennek eredményeképpen a három Nolan fivér – Mark, Sam és Alex – cseppet sem bánta, amikor felnőttként elváltak útjaik. Victoria azonban vágyott egy olyan fajta érzelmi kapcsolatra, melyet a családjuk sosem lett volna képes megadni. Hollyban végül ezt is megtalálta, és igen szerencsésnek érezte magát.

Azonban egyetlen téves mozdulat kellett csak hozzá, egy rossz irányba rántott kormánykerék, egy síkos útszakasz, egy irányíthatatlan pillanat, és Victoria Nolan számára az élet kegyetlenül korán véget ért.

Victoria egy lezárt, Marknak címzett borítékot hagyott a dossziében, melyben a végakarátát tartotta.

Rajtad kívül senki sem jöhet számításba. Holly egyáltalán nem ismeri Samet és Alexet. Ezt a levelet úgy írom, hogy nagyon remélem, sosem kell elolvasnod, de ha mégis... gondoskodj a lányomról, Mark! Segíts neki! Szüksége van rád. Tudom, milyen óriási tehernek érezheted ezt. Sajnálom. Tudom, hogy mennyire nem akarod ezt az egészet... de meg tudod csinálni. Mindent meg fogsz oldani.

Kezdetnek elég, ha szereted Hollyt. Minden egyéb jön majd magától.

– Tényleg magadhoz veszed? – kérdezte Sam Markot a temetés napján, a Victoria házában tartott búcsúztató után. Olyan furcsa volt látni, hogy minden úgy van, ahogy a húguk hagyta: a könyvek a könyves szekrényben, egy hanyagul ledobott cipő a gardrób padlóján, egy szájfény a fürdőszobai pulton.

– Persze hogy magamhoz veszem! Mi más tehetnék?

– Hát, ott van Alex. Felesége is van. Miért nem rá és Darcyra hagyta Vick Hollyt?

Mark beszédes pillantást vetett rá. Az öccsük házasságát leginkább egy riasztóan vírusos számítógéphez tudta volna hasonlítani: nem volt üzemmód, melyben biztonságosan meg lehetett volna nyitni, és olyan

programok futottak rajta, melyek ártalmatlannak tűntek, ám közben mindenféle rosszindulatú funkciójuk volt.

– *Té* talán rájuk bízna a gyerekedet? – kérdezett vissza.

Sam habozva ingatta a fejét. – Azt hiszem, nem.

– Hát akkor csak te meg én maradtunk Hollynak.

Az öccse bizalmatlan pillantást vetett rá. – Ezt te intézed, nem én. Jó oka van annak, hogy Vick nem engem nevezett meg a kicsi gyámjaként. Reménytelen esetnek számítok, ha gyerekekről van szó.

– Attól még Holly nagybátyja vagy.

– Igen, a *nagybátyja*. És a feladatköröm jól körülhatárolható annyiban, hogy különféle testi folyamatokról szóló vicceket gyártsak, és túlzásba vigyem a sörözést a családi grillpartikon. Nem vagyok az az apukatípus.

– Én sem – mormolta komoran Mark. – De meg kell próbálnunk. Kivéve persze, ha át akarod adni Hollyt a gyámügynek.

Sam összevonta a szemöldökét, majd az arcához emelte mindkét kezét, és erősen megdörzsölte. – És Shelby mit szól hozzá?

Mark csak a fejét rázta a barátnője nevének hallatán. Shelby lakberendező volt, akit akkor ismert meg,

amikor a lány egy Griffin Bay-ben lakó ismerős elegáns házában dolgozott. – Még csak pár hónapja járunk. Vagy lenyeli, vagy lelép. Ő dönt. De segítséget nem kérek tőle. Ez az én dolgom, az én felelősségem. Meg a tied.

– Hát... néha talán vigyázhatnék Hollyra. De azért túl sok segítségre ne számíts. Mindenemet a szőlőbirtokba fektettem.

– Vagyis pontosan azt tetted, amitől óvtalak, zsenikém.

Sam szeme ugyanolyan kékeszöld árnyalatú volt, mint Marké. Most résnyire szűkült. – Ha a tanácsaid szerint járnék el, akkor a te hibáidat követném el a sajátjaim helyett. – Egy időre elhallgatott. – Hol tartja Vick a piát?

– A kamrában. – Mark egy szekrényhez lépett, kivett két poharat, és megtöltötte őket jéggel.

Sam a kamrában kotorászott. – Olyan furcsa... itt isszuk Vick piáját, amikor... ő már nincs.

– Ő lenne az első, aki biztatna, hogy fenékiig.

– Valószínűleg igazad van. – Sam egy üveg whiskey-vel tért vissza az asztalhoz. – Volt Vicknek életbiztosítása?

Mark a fejét rázta. – Hagyta, hogy lejárjon.

Az öccse aggódva pillantott rá. – Akkor gondolom, meghirdetted a házát...

– Igen. Bár kétlem, hogy a mostani piacon sokat adnának érte. – Mark felé lökte a poharát. – Ne sajnáld!

– Nem kell izgulnod. – És Sam csak töltött és töltött, míg egyikük sem panaszkodhatott arra, hogy keveset kapott.

Visszaültek az asztalhoz, szemben egymással, némán tósztra emelték a poharukat, és ittak. Jó whiskey volt, úgy csúszott le Mark torkán, akár a selyem, és útban lefelé átmelegítette a mellkasát.

Nem számított arra, hogy az öccse jelenléte ennyire megnyugtató. Úgy tűnt, civakodással teli gyerekkoruk – a verekedések, a kis árulások – többé nem áll közéjük. Most már felnőttek voltak, akik végre lehetőséget láttak egy olyan barátságra, melyről a szüleik életében szó sem lehetett.

Alexhez azonban nem lehetett olyan közel kerülni, hogy az ember megkedvelje vagy megutálja. A feleségével, Darcyval eljöttek a temetésre, körülbelül negyedórát maradtak a fogadáson, aztán úgy távoztak, hogy alig váltottak velük pár szót.

– Máris elmentek? – kérdezte akkor hitetlenkedve Mark.

– Ha azt szeretted volna, hogy tovább maradjanak, akkor a temetési fogadást valamelyik Nordstrom áruházban kellett volna rendezned – gúnyolódott Sam.

Valószínűleg voltak, akik nem értették, hogyan lehetséges, hogy a három fivér ugyanazon a nagyjából hétezer lakosú szigeten él, mégis alig van közülük egymáshoz. Alex Darcyval az északi részen, Roche Harborben lakott. Amikor épp nem lakóparkok fejlesztésével volt elfoglalva, akkor Seattle-be kísérte a feleségét különféle társasági eseményekre. Marknak épp elég munkát adott kávépörkölő vállalkozása Friday Harborben, Sam pedig állandóan a szőlőjében tett-vett, a tőkét gondozta, dédelgette, s meghittebb, szorosabb kapcsolat fűzte a természethez, mint az emberekhez.

Egyetlen dolog volt közös bennük: mind a hárman szerették San Juant, amely egy Washington állam Whatcom és Skagit megyéi által határolt szigetcsoport nagyjából kétszáz szigetének egyike volt. A Nolan fivérek az Olympic-hegység esőárnyékában nőttek fel – a hegyvonulat megvédte, elzárta az esőtől a vidéket, melyre így egyáltalán nem volt jellemző az északnyugati-csendes-óceáni térségben másutt tapasztalható borús szürkeség.

Kisgyermekként az óceán párás levegőjét szívták be, csupasz lábuk állandóan koszos volt az iszapos

lapályon futkosástól. Nyirkos levendulaszínű hajnalok jutottak nekik, száraz, verőfényes nappalok, este pedig a világ legszebb naplementéiben volt részük. Nem volt semmi, ami felért volna a hullámokkal versenyző fürge sárszalonkák látványával. Vagy a fehérfejű rétisaséval, amint villámgyorsan lecsap kiszemelt prédájára. Vagy a kardszárnyú delfinek táncával, ahogy a karcsú testek lebuknak, függőlegesen kiemelkednek a vízből, és a népes lazacrajok nyomába eredve átvágnak a Salish-tengeren.

A fiúk bejárták a sziget minden zugát, bebarangolták a tengerpart fölé emelkedő szélfútt szirteket, átvágtak a kitermelésre váró, sötét erdők vaskos törzsű fáinak közt, a csomós ebírral borított réteken, melyeken oly elbűvölő nevű vadvirágok nyíltak... barna kockásliliom, bálványvirág, macskagyökér. Nem volt még egy hely a világon, ahol a víz, a homok, az ég ilyen tökéletes arányban keveredett volna.

Bár főiskolára mentek, és megpróbálták máshol is élni, a sziget visszahúzta, visszacsábította őket. Még a rendíthetetlenül céltudatos, kemény Alex is visszatért ahhoz az élethez, amelyben mindannyian jól ismerték a helyi gazdákat, akiknek földjén megtermett az ennivalójuk, a fickót, aki a fürdőszobai szappanjukat készítette, és tegeződtek az éttermek tulajdonosai-

val, ahol rendszeresen vacsoráztak. Itt biztonságosan eljuthattak egyik helyről a másikra, mert a sziget barátságos lakói szívesen vitték el egymást autóval, ha szükség volt rá.

Victoria volt a család egyetlen tagja, aki rálelt valamire, ami miatt érdemes volt elhagynia a San Juan-szigetet. Beleszeretett Seattle üveg- és betontornyainak vonulatába, a kulturális eseményekbe, a nagyvárosi kávézók nyüzsgő életébe, az elegánsan észrevétlen éttermekbe, melyek elvarázsolták az ízlelőbimbókat, a Pike Place piac szemet gyönyörködtető labirintusába.

Amikor Sam egyszer megjegyezte, hogy a nagyvárosban mindenki túl sokat beszél és túl sokat agyal, Victoria azt felelte, hogy ő okosabb lett attól, hogy Seattle-ben él.

– Nekem egyáltalán nem kell okosabbnak lennem – közölte vele Sam. – Mert az ember minél okosabb, annál több oka van arra, hogy boldogtalan legyen.

– Ez talán megmagyarázza, miért vagyunk mi, Nolanek állandóan olyan feldobottak – bólogatott Mark megneveztetve Victoriát.

A lány azonban máris elkomorult. – Alexet leszámítva – bökte ki. – Szerintem az ő életében még

egyetlen olyan nap sem akadt, amikor boldognak érezte magát.

– Alex nem vágyik a boldogságra – magyarázta Mark. – Tökéletesen beéri a boldogság pótszereivel.

Mark visszatért a jelenbe, és eltűnődött, vajon mit szólt volna Victoria, ha tudja, hogy ő fogja helyette felnevelni Hollyt a San Juan-szigeten. Csak akkor vette észre, hogy a kérdését hangosan is megfogalmazta, amikor Sam válaszolt neki.

– Mármost hogy meglepődött volna? De hát Vick mindig is tudta, hogy sosem fogsz innen elköltözni. Itt van a kávé vállalkozásod, az otthonod, a barátaid. Biztosra veszem, hogy számolt azzal, ha vele bármi történne, te Friday Harborbe vinnéd Hollyt. Mark biccentett. Lehangolt volt, és fásult. Olyan elképesztően nagynak érezte a kislányt ért veszteséget, hogy képtelen volt huzamosabb ideig gondolni rá.

– Ma mondott már valamit? – tudakolta Sam.
– Mert én egy mukkot sem hallottam.

Holly azóta nem szólt egy szót sem, hogy tudatták vele az anyja halálhírét. Ha kérdezték, legfeljebb bólintott, vagy megrázta a fejét. Az arckifejezése zavart volt, kábult, távoli, mintha visszahúzódott volna a belső világába, ahol senki sem érheti el. Victoria halálának éjszakáján Mark a kórházból egyenesen a hú-

ga házába ment, ahol egy bébiszitter vigyázott a kislányra. Reggel mondta csak el Hollynak, hogy mi történt, s azóta nem tágított mellőle, szinte egyfolytában karnyújtásnyira maradt tőle.

– Nem – ingatta a fejét Mark. – Ha holnapig nem szólal meg, akkor elviszem a gyerekorvoshoz. – Hal-
kan, bizonytalanul sóhajtott, mielőtt hozzátette volna: – Azt sem tudom, hogy ki az orvosa.

– A hűtőn van egy lista – felelte Sam. – Rajta néhány telefonszám, köztük Holly orvosáé is. Gyanítom, Vick azért tette oda, hátha úgy alakul, hogy a bébiszitternek szüksége lesz rá.

Mark a hűtőszekrényhez lépett, lehámozta róla a Post-it cetlit, és beragasztotta a tárcájába. – Szuper – jegyezte meg némi öngúnnyal. – Már legalább annyit tudok, mint a bébiszitter.

– Valahol el kell kezdeni.

Mark visszament az asztalhoz, és hosszan beleivott a whiskey-jébe. – Beszélnem kell veled. Nem hiszem, hogy Hollynak jót tenne, ha ott maradnánk Friday Harborben, a társasházi lakásomban. Csak egy szoba van, és nincs udvar, ahol játszhatna.

– Eladod?

– Inkább kiadnám.

– No és hová költöznének?

Mark nem felelt azonnal. – Nálad bőven van hely.
Sam szeme elkerekedett. – Dehogyan van!

A tizenöt angol holdnyi földet két éve vette False Bay-ben azzal, hogy megvalósítja élete álmát, és saját borászatot alapít. A homokos-kavicsos talajú, jó víz-elvezetésű, hűvös éghajlatú *terroir* tökéletes volt egy szőlőültetvény számára. A birtokon állt egy hatalmas, düledező, viktoriánus stílusban épült tanyaház, körbefutó tornáccal, több kiugró ablakfülkével, az egyik sarkában egy jókora toronnyal, színes, halpikkelyre emlékeztető tetőcseréppel.

Azt mondani rá, hogy „felújítandó”, talán túlságosan tapintatos kifejezés volt, mivel az épület recsegett-ropogott, megereszkedett, a víz egészen különös helyeken csöpögött és gyűlt tócsába benne, s nem volt világos, hol lehet a beázás forrása. A ház a korábbi lakók keze nyomát őrizte: olyan helyeken voltak benne fürdőszobák, ahol senki sem számított volna ilyesmire, emellett papírvékony, pozdorja válaszfalak, keskeny, rozoga tolóajtajú beépített szekrények, vastagon lemázolt cseresznyefa polcok és olcsó, fehér festékekkel lekent stukkók jellemezték. Az eredeti keményfa padlót linóleummal vagy olyan padlószőnyeggel fedték le, amelyen elnyúlhatott az ember, és kezét-lábát mozgatva a hóangyal mintájára „szőnyegangyalt” gyárthatott.

A háznak azonban így is volt három komoly előnye: bőven akadt benne hely két egyedülálló férfi és egy hatéves gyermek számára, hatalmas kertje és gyümölcsöse volt, és False Bay mindig is Mark kedvenc pontja volt a szigeten.

– Szó sem lehet róla – szögezte le Sam. – Szeretek egyedül élni.

– Mégis mit vesztesz, ha megengeded, hogy veled lakjunk? Nincs semmi, amiben megzavarnánk téged. – *Lakjunk. Megzavarnánk.* Úgy tűnt, Mark mondataiban az „én” személyes névmást már felváltotta a „mi”.

– Most viccelsz, ugye? Tudod te, milyen azoknak az egyedülálló férfiaknak az élete, akik gyereket nevelnek? A dögös csajokról máris lemondhatsz, mert egyik sem szeretné, ha bébiszitternek használnád, és eszük ágában sincs valaki más gyerekét nevelgetni. És még ha meg is történne az isteni csoda, és beújítanál egy szexi nőt, nem lennél képes megtartani. Mert nem lenne ám többet olyan, hogy támad egy ötleted, és hétvégére átruccantok Portlandbe vagy Vancouverbe, nem lenne vad szex, meg sokáig alvás sem... *soha!*

– Te most sem csinálsz semmi ilyesmit – mutatott rá Mark. – Minden idődet a szőlőben töltöd.

– Igen, de ez az én döntésem. Ha gyereked van, akkor többé nem te döntesz. Miközben a haverjaid egy sör mellett nézik a meccset, te felteltávólító és Goldfish kréker után kutatsz a boltok polcain.

– Nem tart örökké.

– Valóban, nem tovább, mint a fiatalságomból hátralevő évek. – Sam úgy hajtotta le a fejét az asztallapra, mintha a legszívesebben beleverné, de aztán inkább a karjára fektette.

– Mégis hogy határozod meg a „fiatalságodat”, Sam? Mert nekem nagyon úgy tűnik, hogy pár éve már túl vagy rajta.

Az öccse meg sem mozdult, mindössze jobb keze középső ujját mutatta fel. – Voltak terveim a harmincas éveimmel – motyogta bele az asztal lapjába. – De gyerek egyikben sem szerepelt.

– Az enyémekekben sem.

– Erre még nem állok készen.

– Ahogy én sem. Pontosan ezért van szükségem a segítségedre. – Markból feszült sóhaj szakadt ki. – Sam, kértem én tőled valaha bármit is?

– Nem. De komolyan úgy érzed, hogy muszáj most elkezdened?

Mark igyekezett meggyőző hangot megütni. – Próbálj úgy gondolni az egészre, hogy... nagyon lassan,

fokozatosan fogunk hozzá. Mi leszünk azok, akik Hollyt elkalauzolják az életben. Két laza alak, akik sosem állnak elő olyan baromságokkal, mint „jogos büntetés”, meg hogy „én megmondtam előre”. Már belenyugodtam, hogy nem én leszek a világ legjobb gyámja... de az apánk hibáival összevetve, a mieinket a jóindulat szüli. Nem fogom nyakon vágni a kicsit, ha nem takarítja ki a szobáját. Nem erőltetem bele a zellert, ha nem szereti. Semmi elmejáték, semmi trükközés a fejével. Remélhetőleg egészséges világnézettel nő majd fel, és talál munkát, amiből aztán eltartja magát. Isten tudja, hogyan csináljuk majd, de még mindig jobb lesz, mintha elküldenénk magunktól, hogy idegenek neveljék fel. Vagy ami ennél is rosszabb... a rokonaink.

Sam feszes izmú karja mögül válogatott káromkodások szűrődtek ki. Ahogy arra Mark számított is, az öccsében felülkerekedett a veleszületett igazságérzet. – Rendben. – A hátán látszott, mekkorát sóhajt, mielőtt újra elismétli: – Rendben. De vannak feltételeim. Kezdjük azzal, hogy amikor kiadod a lakásodat, megkapom azt a pénzt.

– Oké.

– És segítesz felújítani a házat.

Mark aggódva sandított az öccsére. – Nem vagyok valami jó a barkácsolásban. Mármint egészen egyszerű dolgokat el tudok végezni, de...

– Elég jó vagy hozzá. Emellett gyógyír lesz a feldúlt lelkemre, ha végignézhetem, ahogy felcsizolod a padlómat. – Most, hogy Sam biztosítva látta a lakbért és az olcsó munkaerőt, valamelyest enyhült az ellenségesége. – Kipróbáljuk, adunk neki pár hónapot. De ha nem válik be, akkor máshova kell vinned a kicsit.

– Fél év.

– Négy hónap.

– Hat.

– Jól van, a fenébe is! Legyen hat hónap. – Sam újra töltött a whiskey-ből. – Édes istenem – mormolta. – Három Nolan egy fedél alatt. Kész katasztrófa lesz.

– A katasztrófa már megtörtént – emlékeztette kurtán Mark, és folytatta volna, ha nem hall halk, csoszogó lépteket közeledni a folyosón.

Holly megállt a konyha ajtajában. Az ágyából kelt ki, s zavart, álmittas arccal nézett rájuk – mint egy kis, rózsaszínű pizsamába öltözött menekült, akinek meztelen lába vértelennek, sebezhetőnek tűnt a sötét palából készült padlóburkolaton.

– Mi baj, édesem? – kérdezte kedvesen Mark, és már fel is pattant, hogy odamenjen hozzá. Amikor felkapta – nem nyomhatott többet tizennyolc kilónál –, a kislány úgy kapaszkodott belé, mint egy kismajom. – Nem tudsz aludni? – Megérezte a vállán a kerek fejecske súlyát, a sűrű, lágy tapintású, kócos, szőke haját, a zsírkréta és epersampon jellegzetesen kislányokra emlékeztető illatát, és riasztó gyengédség fogta el.

Hollynak rajta kívül nem volt senkije.

Kezdetnek elég, ha szereted Hollyt...

Ez könnyen fog menni. Mark inkább a többi miatt aggódott.

– Visszaviszlek az ágyadba, kismadár – suttogta. – Aludnod kellene. Nagyon dolgos napok várnak ránk.

Sam is velük tartott, miközben Mark felvitte a kislányt a szobájába. Victoria textilből készített, áttetsző tüllszárnyú pillangókat akasztott a keretre a baldachinos ágy tetején. Mark lefektette unokahúgát a matracra, állig betakarta, aztán leült az ágy szélére. Holly némán, pislogás nélkül meredt rá.

A férfi belenézett abba a szomorú, szép kék szempárba, és kisimította a haját a kislány homlokából. Bármit megtett volna érte. Meglepődött a saját ér-

zésein. Tudta, képtelen lesz pótolni mindazt, amit Holly elvesztett. Nem adhatta meg neki azt az életet, amelyben egyébként része lett volna. De gondoskodni fog róla. Nem hagyja a sorsára.

Ilyen és ezekhez hasonló gondolatok kavarogtak a fejében, ám fennhangon mindössze ennyit mondott: – Szeretnéd, ha mesét mondanék?

A kislány bólintott, és tekintete egy pillanatra az ajtófélfát támasztó Sam felé siklott.

– Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer három medve – kezdett bele Mark.

– Két nagybácsi medve meg egy medvebocs – vette át a szót Sam, a hangjában enyhe beletörődéssel.

Mark arcán halvány mosoly tűnt fel, ahogy tovább simogatta Holly haját. – És mindhárman egy nagy házban éltek a tengerparton...